

[Madsen-Mygdal.]

den Lov, der er vedtaget, er jo, at man skal gaa videre. Hvis der bliver Raad til at gennemføre det, er det Mening, at det bliver et Beløb i Nærheden af 50 Mill. Kr.

Men jeg maa om alt dette sige, at jeg har ikke i og for sig kritiseret disse Bevillinger, en hel Del af dem har jeg jo selv været med til at gennemføre, men jeg har sagt, at naar man kan give saa store Bevillinger — og det er Laanebevillinger, der bliver Tab paa, derom kan der ikke være nogen Tvivl —, saa forekommer det mig ejendommeligt, at man nu pludselig stopper op, nu kan der ikke kastes flere Laanebevillinger ud. Og dog tør jeg paastaa, at hvis der laanes ud, som vi har foreslaaet, til solvente Landmænd, ikke som Gaver, som udtalt af den højtærede Statsminister, men som Laan prioriteret i Ejendommene, saa —, ja det kan selvfølgelig være vanskeligt at gøre op, hvor den største Risiko bliver, men jeg tror dog, Risikoen er større ved det Boligbyggeri, der har fundet Sted i København i den forløbne Tid, end ved de Laan, vi har stillet Forslag om.

Saa sagde den højtærede Statsminister, at min Tale var som sædvanlig klassepræget — ja, jeg tror ogsaa, den højtærede Statsminister er den rette Mand til at bebrejde mig og andre, at vi fører klassepræget Tale —, det var som sædvanlig en harmfuld Venden sig imod Arbejderklassen. Ja, det er det, man siger fra den Side. Men der er aldeles ikke nogen harmfuld Venden sig imod Arbejderklassen i mine Udtalelser her. Vi bebrejder ikke Arbejderstanden og Arbejdernes Organisationer, at de tilstræber de bedst mulige Levevilkkaar, ogsaa de højest mulige Lønsatser, men det, vi har sagt, og som de Herrer afviser som taabeligt, det er, at naar de nu har faaet denne store Magt til at fastsætte Vilkaarene for Arbejde her i Landet, saa maa de vide, at det er ikke ligegyldigt, hvilke Vilkaar de fastsætter.

Det er ikke noget, man kan tage ud af Luften og saa sætte det paa hvilket som helst Trin. Der er ogsaa dèr en naturlig Regulering, man ikke ustraffet forsynder sig imod. Jo højere Lønninger hele Arbejderstanden og Bondestanden og vi alle kan faa, des lykkeligere er det selvfølgelig for os. Men der er en Grænse for, hvad man kan faa, og naar vi gaar over den Grænse, viser det sig, at der bliver et vist Tal, der faar disse Lønninger, men der bliver et andet Tal, som overhovedet ikke faar Arbejde. Og jo længere man fjerner sig fra det, der er

den økonomiske Ligevægt, desto større bliver Arbejdsløsheden.

Det var det, der skete fra Fagforeningernes Side i 1925, da Kronen blev rejst til Pari; da nægtede man Tilpasning; man opretholdt Lønningerne, det vil sige, de steg i samme Forhold, som Kronen steg. Og Følgen blev, at vi i December 1926 naaede den højeste Arbejdsløshedsprocent, vi nogen Sinde den Gang havde haft her i Landet. Nu, da Nationens Købeevne og ogsaa Betalingsevne overfor Arbejdsydelse er meget nær halveret, nægter man igen at tage Hensyn dertil. Det kan man jo gøre; men saa maa man ogsaa vide, hvad Ansvar man har. Og derfor staar vi nu igen med en stigende Arbejdsløshed, der sandsynligvis gaar endnu højere op end i December 1926.

Den højtærede Statsminister siger, at i 1927 tog vi hele Arbejdsløshedsunderstøttelsen bort. Nej, det gjorde vi ikke. Vi tog den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, men satte noget andet i Stedet — men de Herrer vendte sig imod det, det maatte ikke bruges —, fordi det er nødvendigt, at der er en Forbindelse mellem Arbejdsløshedsunderstøttelsen og de Organisationer, der fastsætter Arbejdsvilkaarene. Det gaar ikke an at indføre den Tilstand, som desværre nu er indført, at de offentlige Kasser betaler de arbejdsløse og Fagforeningerne fastsætter Lønvilkaarene. Man kan ikke løse den Forbindelse, uden at der sker en stor Ulykke for Arbejderstanden og for hele Samfundet.

I Stedet for at tale overlegent om Venstres „Venden sig imod“ og „klasseprægede Had“ til Arbejderstanden forekommer det mig, at den højtærede Statsminister og hele det socialdemokratiske Parti et Øjeblik skulde se paa den Kendsgerning, at da vi første Gang fik en socialdemokratisk Regering, der jo havde sagt, at de kunde afskaffe Arbejdsløsheden ... (*Statsministeren* [Stauning]: Det har vi aldrig sagt!). Naa, det har de maaske ikke sagt, saa tager jeg det tilbage igen. Men de har sagt, at de havde de Midler, der skulde til for at modarbejde Arbejdsløsheden, og de bebrejdede Venstres Regering fra 1920—24, at den intet gjorde.

Nu hører jeg jo, og det glæder mig, at det er jo dog ikke Regeringens Skyld, at Arbejdsløsheden stiger. Det er meget tilfredsstillende at høre den Udtalelse af den højtærede Statsminister, men saadan lød Talen ikke, da Venstre havde Regeringen (*Statsministeren* [Stauning]: Da var der